

Sənə danışmağın yolun tapmışam

Elə insan var ki, özü-özüyə danışmağı, tənhalığı, sükutu sevir. Yəni bu adam üçün hardasa tərki-dünyalıq daha önəmlidi, nəinki səs-küylü, çal-çağırılı, hətta adamın halına hansısa bir təsir edən məkanı... Demək istədiyim odur ki, ikinci qrupa aid olan adamlar adətən daha şəən, daha qayğısız və hətta bir az hər şeyi boş verənlərdir. Bir az da çılpaq desəm, onların arasında "Araz aşığından, Kür topuğundan" düşüncəsi ilə yaşayanlar da bir ayrıca zümərə təşkil edir. Deməli, kim həyatı necə tutursa, zamanın axarına necə qoşulsursa, ömrü də, günü də o cürə davam edir. Lakin...

Yazımın əvvəlində vurğuladığım sükut, tənhalıq adamları ilk baxışdan nə qədər qara-qabaq, kədər, qəm auralı təsir bağışlasalar da, onların da içərisində daxili işıqla, nurla, sevgiyə, sevincə dolu olan yetərincə Allah bəndələri var. Bax, həmin Allah bəndələrindən biri sayıram özümü. Hara çəkilməyimdən, hansı dalğada, hansı kordinatda olmağımdan asılı olmayaraq, həmişə bir səsi eşitmək istəmişəm, bir gözə baxmaq istəmişəm, bir Allah bəndəsi ilə, daha doğrusu, Allahın qarşıma çıxartdığı mələyi ilə nəfəs-nəfəsə dayanıb, diz-dizə oturub bu dünyanı unutmaq istəmişəm.

Siz də bilirsiniz ki, istəyə qadağı yoxdu. Onu heç bir qanun cəza müstəvisinə çıxara bilməz. Çünki o istək ürəkdədi, ruhdadı. Onu bir Allah görür, bir də sahibi. Ona görə də bu istəyə şahid də tutmaq, vəkillik də etmək mümkün deyil. Elə bu üzdəndir ki, həmin istəklər insanı danışdırır, havalandırır, hətta dəli edir. Sözün böyük mənasında Məcnuna çevirir. Bax, onda da kimin hansı qiyməti verməyindən, hansı nəzərlərlə baxmağından, arxanca hansı küfürləri etməyindən asılı olmayaraq, sən öz auranda qalırsan. Yəni öz Məcnunluğunla öz dünyanın sahibi olursan. O dünyanın da Leyli - Allahın yer üzünə göndərib sən ilə qarşılaşdığı mələyidi...

Deməli, mən də özümü saydığım zümərənin arasında hər gün, hər saat, hər an içimdə özüm ilə və Allahımla danışırım. Özümün özüm dediklərimi Allahımın sənə çatdırmasını istəyirəm. Həm yalvarışla, həm göz yaşları ilə. Və bu yaşların dəyərini də, mənasını da səndə və sənə varlığında görürəm. Elə ona görə də təkliyəmdə, tənhalığımda öz-özümə pıçıldaqlarımı misralara çevirirəm. Sonra da o misraları özümü sənə gah da şəklinə tutub oxuyuram:

*Mən qapını döyəcəyəm hər zaman,
Açmasan da, küsmüyəcəm, bunu bil!
Yormayacaq məni nə ah, nə aman -
Ümidimi kəsməyəcəm, bunu bil!*

*Dan yerinə boylanacam, görməsəm -
Gün işığın, doymayacam, hörməsəm!
Dodağının - solmayacam, dərməsəm -
Təbəssümün, bəsləyəcəm, bunu bil!*

*Əlim Allah ətəyində, ünümsə
Sənə çatır, bəs eləyir - gülümsə!*

*Bu sevgidən mənə düşən ölümse -
Sevə-sevə səsləyəcəm, bunu bil!*

Heç kim deyə bilməz ki, insanın düşüncəsi, məntiqi mütləq bütün bəşər övladının kökləndiyi, dayaq nöqtəsi hesab etdiyi mərkəzə hesablanmalıdı, ordan pərvəriş tapmalıdı. Mənim birmənalı olaraq özüm üçün qəbul etdiyim və gerçəkliliyinə heç bir şübhəm olmayan yaşam məntiqim Sevgidən ibarətdir. Özü də bu sevgi həm həyata, həm təbiətə, həm insanlara, həm doğmalara, həm çevrəyə, həm də sevdiyimə.

Təbii ki, burda başlanğıcda Allah dayanır. Allaha olan sevgim mənə imkan verir ki, bəndələri də sevdim. Onların içərisindən seçdiyim mələyi də Allah qədər sevə bilim. Bu cür yanaşmanın, bu məntiqə söykənişin nəyi və harası yanlışdır, onu deyə bilmərəm. Ən azından ona görə ki, mən burda yanlışlıq görə bilmirəm. Gördüyüm, tanıdığım, bildiyim Allahdı, bir də Sən! Özümü də bu təqdimatda Allahın verdiyi sevgini yaşayan bəndə kimi görürəm. Ona görə də zamanın nəbzini tutmağa, həyatın axarına qoşulmağa heç də can atmıram. Qədərini yaşamağa, qədərini mənzil başına aparmağa üstünlük verirəm. O qədər isə alın yazım, yəni Allahın mənə lütf etdiyi ömür payıdır. Onun yol xəritəsidir.

Gedirəm, həmin ömrün yolu ilə. O yolun nələrdən bugünə qədər keçdiyi artıq dünəndi, tarixdi, sabaha qədərki məsafədə isə nələr var, nələr olacaq, onu deyə bilmirəm. Onu demək üçün tanımaq, bilmək, görmək lazımdı. Bu isə Allahın ixtiyarında olan hüququdu. Yəni, sabahların necə, nə cür olacağını yalnız o bilir. Qaldı ki, mənim bildiklərimə, onlar bərsində artıq şeirə çevrilən duyğularımın səsi hər şeyi deyir:

*Mənə bol çəkirsən, Tanrım, payımı -
Dərddən yavaş-yavaş doyuram artıq...
Əlimin arxasın şir kürəyitək -
Sakitcə torpağa qoyuram artıq...*

*Külək əlindədi həsrətin donu,
Bəlkə gözləmərdin heç belə sonu!?
Mən qurban demişdim, axır ki, onu -
Kəsmişəm, ürəyi soyuram artıq!*

*Üstümə tökülən kin, ya da nifrət
İçimi öldürən xiffətdi, xiffət...
Qəflətdən yıxılısın deyə Əbülfət -
Qayadı, dibini oyuram artıq!*

Deyərlər ki, "Yeriyən yıxılmağa baxmaz". Yəni, qaçırsansa, yeriyirsənsə, ayağın büdrəyə bilər və yaxud nəyəsə ilişib yığıla bilərsən. Bundan nə incimək lazımdı, nə də bundan kimsə siğortalınamayıb. O adam yıxılmır ki, o yerimir, yüyürmür, çabalamır, hərəkət etmir. Əgər həm fiziki, həm də mənəvi aləmdə, yəni, ruh baxımdan insan hərəkət edərsə, onun nəyəsə tuş gəlməsi, nəyəsə uğraması normal sayılmalıdı. Fikir yanlışlığının özü də yıxılmaqdı. Odur ki, mənim də

digər adamlar kimi büdrəməyim, yıxılmağım olub və onun ağrılarını bu gün də yaşayıram, bu gün də çəkirəm. Amma bir şeyi bilirəm ki, o yıxılmaq da, o büdrəmək də bilərəkdən, düşünülmüş olmayıb. O yumşaq desəm, bir qəza olubdur. Qəzalar isə ömrümüzün naxışlarıdır...

İndi son baharın göz yaşlarını çilədiyi bugünlərdə mən tökülən yarpaqlara, ayaq altındakı xəzələ baxa-baxa arxada qalanları gözümün önünə gətirməyə çalışıram. İstəyirəm ki, hisslərimin, duyğularımın, ürəyimin hakimi olan BİR QADININ nə qədər yaxın, nə qədər uzaq olduğunu təxmin edə bilim.

Elə bilməyən ki, mən riyaziyyatdan xəbərsizəm. Burda söhbət hansısa məsafəni ölçməkdən gəlmir. Burda söhbət yaxında və ya uzaqda olduğunu, onun və mənim ürəyimin döyüntüləri ilə ölçməkdən, hesablamaqdan gedir. Və bu ürəklər bir-birini özünün güvəni, özünün ifadəsi kimi qəbul edirmi?

Sual bəlkə də mücərrəddi, bəlkə də absurddu. Bəlkə də heç nəyi ifadə etməyən söz yığınıdı. Bu, o sualı dinləyənin, düşünənin ruhunu, ürəyin sahibinin kimliyindən çox asılıdır.

Varlığında azacıq sevgi olan hər kəs bu sualı özünə verib və verəcək. Elə mən də məhz həmin sevginin diktəsi ilə bu sualı içimdə təkrarlayıram. Bir istək olaraq həmin sualın sənə də ürəyində təkrarlanmasını Allahdan diləyirəm. Özü də son baharın yağışlı günündə, yağışlı gecəsində, yarpaqların xəzəl, xəzəlin isə xəşəm olduğu anda.

Siğındığım tənhalıq, məni bürüyən sükut bu yazı boyu öz-özümə etdiyim söhbətin sonunu bir işığa gətirib calayır. O işıq sənə durduğun yerdən görünür. Mən görürəm o işığı. Və ona doğru, yıxılmaqdan qorxmadan yüyürmək istəyirəm. Çünki:

*Səhəri açmağın yolun tapmışam -
Bu payız gecəsi xəzəl sayıram...
Yüz fikir qovmuşam, fikir çarpmışam -
Mən öz tapıntıyı özüm yayıram...*

*Xışiltı ovcumda son sözə dönür
Vida pıçıldağır hər xəzəl mənə...
Gözümdə bir ömür şam kimi sönür -
Belə gəlməmişdi bu, əzəl mənə!*

*İtirir budaqlar yarpaq əllərin,
Görür öz işini vədə caynağı...
Hələ ümidliidi odur ki, bunu -
Ağılıma gətirmir hədə saymağı.*

*...Saydığın xəzəllər dan yerinədək,
Məni haldan-hala daşıyacaqlar...
Payız gecəsinə yağın yarpaqlar -
Torpağa qarışib yaşayacaqdır!..*

Bəli, tənhalığı sevenlər də var, çal-çağıra can atanlar da. Sükutla həmsöhət olanlar da var, hay-küydə öz səslərini eşitməyənlər də. Mən harda olursam sən ilə danışırım... Səndən danışırım... Allahın şahidliyi ilə!

